

DANIELLE STEEL

A sötét oldal

DANIELLE STEEL

A sötét oldal

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *The Dark Side*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket photograph: © *Irene Lamprakou / Arcangel*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2021

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2021
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Drága gyermekeimnek,
Beadie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának,
Maxxnek és Zarának.*

*Sohase érintsen meg benneteket a sötétség,
szegődjék hűséges társatokul a ragyogás,
élvezzétek az életet biztonságban és szeretetben.*

*Teljes szívemből szeretlek titeket,
örökké, életem minden pillanatában.*

mami/ds

Első fejezet

A két testvér, Zoe és Rose Morgan, nem igazán hasonlítottak egymásra, inkább tökéletesen kiégszítették egymást. Zoe arcát egyenes szálú, sötét, csillogó hajzuhatag foglalta keretbe, míg Rose hirtelenszőke, göndör fürtjei glóriaként fénylettek a feje körül. Zoé feltűnően szép, de élesen megrajzolt, a korához képest szokatlanul határozott vonásai igencsak elütöttek az angyalarcú Rose-étől, akinek mindene kerekded volt, beleértve mosolygós arcocskáját is. A nyúlánk, kissé szögletes, csupa kar és láb Zoe leginkább egy kiscsikóra emlékeztetett, Rose-on viszont nem voltak élek, ő maga volt a puhóság. Köszönni még nem tudott, de már megtanult puszikat dobni. Mindenki ellenállhatatlan gyermeknek tartotta.

Eleven, félelmet nem ismerő kishúga mellett még a szégyenlős Zoe is bátrabbnak, erősebbnek érezte magát. Rose folyton a nővére nyomában járt, ami néha bosszantotta Zoet, különösen ha Rose elszaladt valamelyik játékával, ilyenkor előfordult, hogy megszidta a kishúgát. Zoe hároméves volt, amikor Rose született, és ámulva nézte a mózeskosárban fekvő kisbabát. A pici lány az első perctől fogva kötődött hozzá; valahányszor Zoe bejött a szobába, a kicsinek felragyogott az arca.

Zoe épp csak betöltötte a hatodik életévét, amikor a hároméves Rose-nál leukémiát diagnosztizáltak az orvosok. Zoe nem tudta, mit jelent a szó. Anyja elmagyarázta neki, hogy olyan betegség neve, ami Rose véréét támadta meg. A testvére néha majd kórházba megy, és egy ideig ott is marad, mert „kezeléseket” kell kapnia. „Kemoterápiát”. Amikor egyedül voltak, Zoe megkérdezte az anyját, hogy az fáj-e, mire ő azt felelte, hogy meglehet, és Rose kis ideig talán rosszul fogja érezni magát, de a végén jól lesz. Meggyógyul. Zoe azonban látott valamit anyja szemében, amit azelőtt soha: félelmet. Látta, hogy mindkét szülője fél. Apja elmondta a kislánynak, hogy amikor majd Rose-nak be kell mennie a kórházba, ő fog rá vigyázni, hogy az anyukája vele maradhasson a kórházban. Aztán ha majd Rose újra jól érzi magát, minden úgy lesz megint, mint azelőtt. Apja megígérte, hogy így lesz, és Zoe hitt neki. Látta, hogy apja is hisz benne.

Három nap múlva Rose Bethszel, az anyjukkal együtt bement a kórházba. Zoe emlékezett rá, hogy volt egy rózsaszín kis bőrröndje, és magával vitte a kedvenc mackóját, Picurt is. Négy hétig volt távol, és a mamájuk végig vele maradt, naponta csak egy vagy két órára szaladt haza tiszta ruhákért, és hogy megölelje Zoet. Mire Rose hazajött, eltűntek a fejről a göndör, szőke hajfürtök. Sokat aludt, a kanapén feküdt, de mindig játszani akart, amikor Zoe megjött az iskolából. Zoe pedig boldog volt, hogy Rose és anya újra otthon van.

Abban az első évben Rose sokat volt kórházban, és történt vele valami, amit úgy hívtak, hogy csontvelő-átültetés. Anyjuk adott neki a saját csont-

velőjéből, és az segített a gyógyulásban. Rose jobban lett, ahogy apa előre megmondta. Még a göndör fürtjei is visszánőttek, habár sötétebb szőkén, mint a régiek, és újra kinőtt a szemöldöke meg a szempillája is. Zoe többé nem kiabált vele, amikor Rose elvette a játékait. Boldog volt, hogy anyja-apja és a testvére mind itthon vannak, és újra együtt az egész család. Zoe addigra már megszokta, hogy ideje nagy részét az apjával tölti. Nem volt olyan jó, mint a mamával, aki mindig mindent tökéletesen elrendezett és felügyelt, de az első év végére már apja is majdnem olyan jól csinálta, mint a mami.

Zoe elmondta neki mindazt, amit korábban nem tudott, például hogy hogyan szereti a pirítóst, és melyik gabonapehely a Rose-é. Ő mosott, ő vetette be az ágyakat, ő ment érte az iskolába, és ő főzte az ételeket. Ha Zoe akarta, apa akár minden este megengedte, hogy segítsen elkészíteni a s'more-t. Esti mesét olvasott neki, és ha azon a héten Rose kórházban volt, akkor esténként, mielőtt Zoe aludni ment, felhívták őt. Valahányszor a kislány hazajött, parti volt náluk, csak négyüknek. Minitortákat készítettek neki, vagy süteményt sütöttek. Gyertyákat raktak a tetejére, és Rose-nak kellett elfújnia a lángjukat. Olyan volt, mintha minden második héten születésnapja lenne.

Zoe tudta, hogy szerencsés, amiért apja vele tud lenni, mivel otthon dolgozott, az emeleten volt a stúdiója. A Disney-stúdiók rajzfilmkészítője volt egészen addig, amíg pályát nem változtatott: megírt egy könyvet, az utazni szerető, és mindenhova eljutó Ollie egér kalandjait. Az illusztrációkat is maga készítette. Az első Ollie-könyv azonnal sikert ara-

tott. A második után tévéműsor készült belőle, ezt követően megszülettek az Ollie bábuk. Brad ekkor otthagyta a Disney-t, és közvetlenül Zoe születése előtt San Franciscóba költözött Bethszel. Nem számítottak rá, hogy a könyv ilyen óriási siker lesz. Tizenhat nyelvre fordították le, és a világon mindenütt árulták.

Zoe imádta, amikor apja az Ollie-könyveket olvasta fel neki. Minden évben megjelent egy új. A végén Ollie feleségül vett egy Marina nevű kis fehér egeret, egy balerinát, és iker egérbabáik születtek: Charlie és Seraphina. A család ezzel teljessé vált, és folytatódtak a kalandjaik. Attól kezdve, hogy Brad és Beth San Franciscóba költözött és megszületett Zoe, Brad otthon, a saját stúdiójában dolgozott. Amikor Zoe már elég nagy volt, szeretett felmenni apjához az emeletre. Az egyik sarokban volt egy kis asztala, saját rajzfüzete, színes ceruzái, krétái, és később festékei. Imádta rajzolni Ollie-t, Marinát és az ikreket.

Zoe anyja is otthon gondoskodott a családról, a háztartási teendőket látta el. Mielőtt elköltöztek, egy Los Angeles-i kórház sebészetén dolgozott nővérként, de attól kezdve, hogy San Franciscóban megszületett Zoe, Beth főállású anyja lett. Minden nap kimentek a parkba, süteményt sütöttek, úszóleckéket vettek, játszócsoportokban és anyák megkisgyerekeik számára rendezett zenei foglalkozásokon vettek részt. Mindig csináltak valamit.

Zoe épp elkezdte az óvodát, amikor Rose megszületett. Mindenki körülötte sürgött-forgott, és Zoe úgy érezte, hogy most lett teljessé a családjuk, pontosan úgy, mint Ollie, Marina és az ikrek csa-

ládja apja könyveiben. Zoenak az anyja még azt is megengedte, hogy elvigye a négy hónapos Rose-t az iskolába megmutatni, hadd lássa őt mindenki. A karjában tartotta a babát, és Rose mindenkire mosolygott, aztán végül elaludt. A látogatása óriási siker volt, teljes volt az egyetértés abban, hogy olyan, mint egy angyal. A gyerekek megjegyezték, hogy Zoe és a húga külsőre mennyire nem hasonlítanak egymásra, az egyetlen közös bennük a nagy kék szemük, amit mind a ketten az anyjuktól örököltek.

Zoe szeretett San Franciscóban lakni. Szerette a zezugos, öreg házat, ahonnan ki lehetett látni az öbölre és a Golden Gate hídra. Közös szobájuk volt Rose-zal, és rengeteg helyük a játékra. Rose eleinte egy mózeskosárban aludt a szülei szobájában, az ágyuk mellett, és amikor kinőtte a mózeskosarat, Zoe ágyával szemben állítottak fel neki egy rácsos ágyat. Zoe lábujjhegyen odaosont, hogy bekukucskáljon a mélyen alvó hűgára, aztán visszaszaladt a saját ágyába. Mire Rose beteg lett, már mindketten rendes ágyban aludtak. Apjuk búvós kertet festett a falra, fölötte repkedő tündérekkel. Zoe nagyon szerette. Az övék volt a világ legszebb szobája. Amikor Rose kórházban volt, Zoe éjszaka átnézett a kislány üres ágyára, és nagyon hiányzott neki. Rose távollétében szomorúnak látta a szobát. Számolta a napokat Rose hazatéréséig.

Zoe jól érezte magát nagy testvérként, Rose-t is szerette, még ha időnként a terhére volt is. Később úgy emlékezett vissza élete első hat évére, amíg Rose meg nem betegedett, hogy akkoriban minden tökéletes volt, a szülei imádták, a napok boldogságban teltek, és nagyon jókat tudott játszani

a húgával. Alig várta, hogy Rose elkezdje az iskolát, ahová majd együtt mehetnek, de a betegség közbeszólt: Rose csak egy évvel később lehetett iskolás.

A csontvelő-átültetés után Rose nyert egy évet, aztán kiújult a leukémiája, de mintha a betegség bosszút akart volna állni, még betegebb lett, mint korábban. Újból kihullott a haja, és olyan gyakran kellett kemoterápiás kezelésre vinni, hogy már az összes vénája használhatatlan volt a két karjában. Attól kezdve, hogy ismét felállították a diagnózist, már átmeneti javulásra sem számíhattak, a következő két év során lassan, de folyamatosan romlott az állapota. Az élete eleven pokollá változott. Kilencévesen ezt már Zoe is megértette.

Látta, hogy a szülei sokszor sírnak, és az anyjuk szinte mindig távol volt. Soha nem hagyta Rose-t magára a kórházban, így viszont Zoe alig látta őt. Túl sok minden történt, túl sok döntést kellett hozni, túl sok orvos volt, akihez el kellett menni, telefonálni neki, vagy a kórházban találkozni vele. Gyakran vele ment az apja is, ha meg kellett beszélni valamit az orvosokkal, és Zoe ilyenkor vagy a szomszédoknál volt, vagy meglátogatta Rose-t. A kemoterápiás kezelések szünetében Rose rendszerint hazajött, de sokat sírt, és többnyire aludt. Zoe figyelte, amint apránként megy ki belőle az élet. Anyjuk azt mondta, hogy rendbe fog jönni, de apjuk már nem ígért semmit. Amikor Zoe megkérdezte tőle, mi lesz Rose-zal, azt felelte, hogy nem tudja. Zoe mindig látta a szemükből, ha rossz dolgok történtek, és az elmúlt évben ez szinte mindennap megesett.

Zoe kilencéves volt, Rose hat. De a húga még mindig kicsi lánynak látszott, csak a szeme tűnt na-

gyon öregnek. Néha, amikor otthon volt, Zoe leült az ágya mellé a padlóra, és fogta a kezét. Rose egyszer megkérdezte Zoet, hogy mit gondol, lejönnek-e érte a mennyországból a tündérek, hogy magukkal vigyék. Ő pedig, miközben könnyek peregtek le az arcán, szigorúan rászólt a kislányra, hogy nem megy sehova.

Zoe hallotta, amikor a szülei azt mondták, hogy Rose-t a leukémia egy különlegesen virulens, ritka fajtája támadta meg. Más gyerekek felgyógyultak a betegség különböző fajtáiból, de a Rose-t megbetegítőt nehezebb volt legyőzni. Az orvosok mindent megpróbáltak. Zoe már nem emlékezett arra az időre, amikor a szülei nevettek, mosolyogtak valamin, vagy csak pihentek, lazítottak. Mindig rémültnek látszottak, és a végén, akármennyire igyekeztek, próbálkoztak, és akármennyi szeretettel vette is körül a pici lányát Beth, Rose a kórházban egy éjszaka álmában elillant. Előzőleg megmondta anyjuknak, hogy Picur, a rózsaszín kis mackó, amellyel egész életében együtt aludt, Zoeval akar aludni, ha ő már a mennyországból lesz. Amikor anyjuk másnap reggel odaadta Picurt Zoenak, ő már tudta, mi történt. Úgy érezte, mintha valaki kitépte volna a szívét a mellkasából. Rose soha többé nem jön haza.

Tízéves volt, amikor a húga hétévesen meghalt. Négy évig vívta a harcát a betegséggel, és attól a perctől kezdve, hogy meghalt, a szülei egészen más, Zoe számára ismeretlen emberekké váltak. Anyja minden reményét elveszítve zombivá változott. A temetés után, ami elviselhetetlen volt mindhármuk számára, Beth nem kelt ki többé az ágyból.

Brad kérte, hogy menjen orvoshoz, de ő nem ment. Azt felelte, Rose-t semmi sem hozza vissza többé, akkor meg mit számít. Apja éjjel-nappal bolyongott a házban, mint valami szellem. Zoe megpróbálta kinyújtani értük a kezét, de bármit mondott vagy tett, nem segített. Számtalan boldog pillanat volt az életükben Rose halála előtt, de utána Zoe egyetlen ilyenre sem emlékezett. Az otthonuk szellemváros-sá változott, mivel Zoe éjszakánként az ágyában fekvé, Picurt a melléhez szorítva próbálta felidézni Rose angyalarcát a betegségé előtti időből. De csak arra emlékezett, hogy milyen volt a haja nélkül, beteg. A róla készült régi képeken nem úgy nézett ki, mint az általa ismert Rose.

A betegsége négy éve alatt a szülei életének középpontjában kizárólag az ő igényei álltak. Zoének a háttérbe kellett vonulnia, és noha apja újra meg újra megígérte, hogy az életük egy napon vissza fog térni a rendes kerékvágásba, ez a nap soha, még Rose halála után sem jött el. Szülei túl kábult és összetört állapotba kerültek, semhogy foglalkozni tudjanak Zoével. Semmi másra nem tudtak gondolni, csak a saját gyászukra, mely valamiféle bénító gázként töltötte be a házat, minden más emberrel való kapcsolattartásra képtelenné téve őket. Létezni, működni, sőt még egymással beszélni is alig tudtak, és nem is akartak. Zoera sem voltak képesek odafigyelni. Brad kicsit több erőfeszítést tett, hogy utánanyúljon, ám sikertelenül. Beth egyszerűen képtelen volt rá. Négy éven keresztül ő jelentette a reménysugarat mindannyiuknak, de amikor Rose csillaga kihuny, az ő fénye is kialudt. Érzelmi tartalékai kimerültek, sem másnak, sem önmagának

nem nyújtott többé érzelmi támaszt. Mindent oda kellett adnia a kisebbik lányának, és Zoe mintha kikerült volna a látóteréből. Beth jóformán mindig csak aludt. Brad gondoskodott róla, hogy Zoet elvigyék az iskolába, és a tanítás végeztével haza is hozzák. Esténként házhoz rendelt ételt, leginkább egy gyorsétteremből.

Zoenak mindig az volt az érzése, hogy a szívük mélyén úgy gondolják, a jobb, a szebb gyerekek halt meg, és most itt maradtak a „másikkal”. A csalódásuk leküzdhetetlennek látszott. Rose volt a köztük élő kis angyalka, és most elment. Zoeban fel sem merült, hogy ha ő halt volna meg, és nem Rose, ugyanígy éreztek volna vele kapcsolatban is. Nem hitte. A szünni nem akaró gyászukkal világossá tették számára, hogy ő másodrendű. Ha megszólaltak egyáltalán, akkor is Rose hiányáról beszéltek, Zoe jelenlétéről soha szó sem esett. Mintha ő láthatatlanná vált volna. Szülei még két évvel Rose halála után is érzelmileg megközelíthetetlenek maradtak. Zoenak meg kellett tanulnia gondoskodni magáról, kielégíteni a szükségleteit. Semmit sem várt tőlük, mint ahogy nem is kapott semmit.

Elsőként az apja ébredt fel a mindkettőjüket elnyelő rémálomból. Zoe épp betöltötte a tizenkettőt. Az iskolából hazaérve a szülei a konyhában várták, és közölték vele, hogy elválnak. A fájdalom ezzel csak mélyült benne. Eddig a reménynek abba a vékony szálába kapaszkodott, hogy a dolgok egyszer majd újra rendeződnek, s most még ez a halvány remény is szertefoszlott. Apja mondta el neki a rossz hírt, ahogy ott ültek a konyhaasztalnál. Anyja nem szólt semmit, mintha megnémult volna. Apja beszá-

molt róla, hogy el akart menni a feleségével terápiás foglalkozásra, de Beth nem volt hajlandó. Brad azzal mentegette, hogy talán még nincs rá felkészülve. Anyja halott szemekkel bámulta a mosogatógépet, nem nézett a lányára, egy szót sem szólt, nem próbálta elmondani, hogy mit érez. Tudták mindannyian. Mindent odaadott magából a lányáért, és mégis elveszítette, most pedig elveszíti a férjét is. Nem volt ereje ellenállni. Fuldoklott, vagy már meg is fulladt.

– Nem tudnátok mégis valahogy megoldani? – kérdezte Zoe síró hangon, mire Brad lassan ingatta a fejét, Beth pedig hallgatott.

– Nem hinném – felelte lassan az apja az aszszonyra pillantva, aki még a felesége volt, de már rá sem ismert benne arra a nőre, akit valamikor szeretett. Nem tudta elképzelni, hogy még egyszer azzá válhat, és különben is, Beth megpróbálni sem volt hajlandó. Amióta hatalmába kerítette őket a gyász, Brad hiába könyörgött, hogy forduljanak házassági tanácsadóhoz. – Meglátjuk, mi lesz – mondta bizonytalanul. Elmondta Zoenak, hogy még nem váltak el, de ő úgy érzi, tanácsadásra van szüksége, hogy fel tudja dolgozni Rose halálát. Szerinte mindannyiuknak erre lenne szüksége, de Beth állította, hogy Zoe rendben van. Jó jegyeket hoz az iskolából, nem drogozik, és nem viselkedik helytelenül. Még gyerek, túl fogja élni.

Beth abban már nem volt biztos, hogy ő maga túléli-e. Valószínűnek tartotta, hogy nem. És árulásnak tekintette Brad részéről, hogy túl akar lépni rajta. Ezt úgy értékelte, hogy el akarja hagyni a lányukat és őt, a feleségét. Ő maga a Rose iránti tiszteletből élete végéig gyászolni fog, mondta, és

közben Zoera nézett. Zoe mostanra már megszokta ezt mindkettőjüktől. Csak magukra gondoltak, és arra, hogy ők mit éreznek. Mivel azonban ezt az egészet Rose-ért csinálták, korábban soha nem fogta fel, hogy milyen önzők.

Brad azon a hétvégén elköltözött. Talált egy műteremlakást a Broadwayn, abban az épületben, amelyet az emberek csak Bánat Hotel néven szoktak emlegetni. Egy válásnál rendszerint ez a szálloda volt az első lépés, a kiindulópont a tájékozódás során. Zoének sehol nem volt maradása a lakásban. Apja egyszer egy héten elvitte vacsorázni, ami azt jelentette, hogy a húga betegségének négy éve alatt, és utána is még két évig a fő gondviselője egyszerűen odébállt, és afféle alkalmi látogató lett belőle. Miután az apja elment, anyja még inkább visszavonult, és csak nagy ritkán lépett ki a szobájából. Zoe maga készítette az ételeit a konyhában, ravioli- vagy spagettikonzervet, vagy fagyasztott készételt, amit anyja vásárolt és tett a mélyhűtőbe, hogy ha úgy adódik, melegítse fel magának ebédre vagy vacsorára. Beth alig evett, és ijesztően lefogyott, Zoe is jócskán lesoványodott.

Fél évvel azután, hogy elköltözött, Brad vacsora közben elmondta Zoének, hogy beadta a válókereket. Beth továbbra is visszautasította a terápia valamennyi formáját, és alig állt szóba Braddel. A különélésben, de még a válásban sem játszott semmiféle szerepet a rosszindulat, de kettejük között teljességgel megszűnt a kommunikáció. Végképp elszakadtak egymástól, és Brad elmagyarázta a tizenkét és fél évével épp a legérzékenyebb korában lévő Zoének, hogy a házasságuk Rose-zal együtt meghalt.

Ezt Beth sem tagadta. Bizonyos értelemben megkönnyebbülés volt számára, hogy Brad nem vár tőle semmi többet, és a két és fél évi intenzív gyász után nem akart mást, mint gyógyulni és továbblépni. Beth erre nem volt képes, legalábbis egyelőre még nem, igaz, meg sem próbálta.

Zoe tudta, hogy apja terápiára jár, és homályosan arra is tett utalást, hogy a válókereset beadása körüli napokban pszichiátert váltott. Azt nem mondta meg, miért, csak amikor Zoe tizenhárom éves lett, és a válás véglegessé vált. Járnai kezdett a pszichiáterével, aki úgy tartotta etikusnak, ha különválasztják a munkát és a magánéletet, ezért célszerűnek látta keresni egy másik terapeutát. A keresésben maga is Brad segítségére volt, így hamarosan bemutatta őt egy férfi pszichiáternek. Elődjéről, akivel apja már hat hónapja járt, Zoe mindössze annyit tudott, hogy az illető nő, és Pamnek hívják.

Brad negyvenéves volt, amikor a válást kimondták, Pam harmincöt. Sohasem ment férjhez, gyereke sem volt, és mindketten új életet akartak kezdeni. Pam szerelme évekkorábban meghalt, Brad pedig elvesztette a kisebbik lányát, Rose-t. A válás után pár hónappal összeházasodtak, és elköltöztek Santa Barbarába, ahol Brad vett egy házat, Pam pedig csatlakozott egy másik praxishoz.

Zoe nem sokkal azelőtt találkozott Pammal, hogy Brad feleségül vette a nőt, és ettől valahogy úgy érezte, hogy apja cserben hagyta az anyját. Pam kedves nő volt, és mindketten erősködtek, hogy Zoe nyugodtan elmehet hozzájuk, amikor csak kedve tartja, a házuk mindig nyitva áll előtte. Ám valahányszor Zoe meglátogatta őket, Beth mindig azt

érezte vele, hogy árulást követett el vele szemben. Nem is kellett kimondania, a pórusaiból áradt az üzenet, ahogy még mélyebb hallgatásba burkolózott, amikor Zoe hazajött az apjától. Közte és az anyja között mintha vaskos kőfal húzódnak volna, amelyet Zoe a Rose halála óta eltelt három év alatt sem volt képes megmászni. Azóta is Rose mackójával, Picurral aludt, akit az egyetlen barátjának érzett.

Tizennégy éves korában, ugyanabban a hónapban kezdte a középiskolát, amikor Brad és Pam első gyereke megszületett. Ez tíz hónappal apjék esküvője után történt, amelyen Zoe az anyja iránti lojalitásból nem volt jelen. Új féltestvérét Christophernek hívták. Az apja odáig volt a boldogságtól. Mindig is fiút szeretett volna, és most megkapta. Zoe úgy érezte, rá már egész biztosan nem futja a szeretetükből, nem is tudta magát rávenni, hogy bármit is érezzen az öccse iránt. Egy évvel később, amikor a második gyerekük is megszületett, teljessé vált benne az elszigeteltség érzése. A bajt csak tetézte, hogy a kislány, Ashley, az arcocskáját keretező lenszőke hajával megdöbbenően hasonlított Rose-ra. Zoe rá sem bírt nézni.

Ashley születésekor Zoe tizenöt éves volt; vagyis öt év telt el Rose halála óta. Beth történetesen épp akkor kezdett újra dolgozni ápolónőként, miután elvégzett egy továbbképző tanfolyamot. Ez nagyon keveset változtatott Zoe életén – ahelyett, hogy anyja naphosszat aludt volna, mint tette az elmúlt öt évben, most eljárt dolgozni. Addigra úgy tűnt, mintha egy örökkévalóság óta kivonult volna Zoe életéből.

Egy évre rá Beth járni kezdett egy orvossal, akinek a tizenhat éves Zoenál idősebb gyerekei voltak. Zoe úgy döntött, hogy nem találkozik velük, és Beth nem erőltette. Nem házasodtak össze, csak randevúztak. Zoe a lehető legritkábban ment el Santa Barbarába. Kivonta magát mindkét szülője életéből, éppúgy, ahogy éveken át ők rekesztették ki a lányukat a saját életükből. Zoe addigra már megszokta, hogy maga gondoskodik magáról, ahogy tízéves kora óta mindig. Rendkívüli módon önálló természet volt.

A középiskolában nagy szorgalommal vetette magát a tanulásba. Magányos volt, kevés barátja akadt. Nem akarta senkinek sem elmagyarázni, mitől olyan furcsa a családi életük, és hogy miért nincs szoros kapcsolata a szüleivel. Aligha értették volna meg azt, amit ő maga sem tudott megemésztetni: hogy anyja és apja mindketten továbbléptek, és úgy hagyták őt ott, mint egy poggyászt, amiről megfeledkeztek.

Egyikük sem lepődött meg, amikor végzősként ő mondta a tanévzáró búcsúbeszédet. Ezt el is várták a lányuktól, és úgy tűnt, fel sem fogják, mekkora teljesítmény tőle, hogy otthoni magárahagyatottsága és a szülői támogatás teljes hiánya ellenére csupa kitűnő jegyei voltak. Majdnem minden egyetemre felvették, ahová jelentkezett, ő pedig végül a Yale-en felkínált helyet fogadta el, hogy ott folytasson orvosi előtanulmányokat. Gyermekorvos akart lenni, elmaradott országokban gyógyítani, és megmenteni olyan gyerekek életét, akik máskülönben meghaltak volna.

Mindkét szülője eljött a középiskolai ünnepé-

lyes bizonyítványosztásra, hogy elmondják neki, mennyire büszkéek rá, amit Zoének nehezeére esett elhinni. Alig ismerték őt, szinte semmit sem tudtak róla. Úgy érezte, mintha tőle már jóval a házasságuk felbontása előtt elváltak volna. Az a család, amelyben élete első hat boldog évét töltötte, nyomtalanul eltűnt. Ma már idegenek voltak egymás számára. Kollégista korában minden elképzelhető ürügyet kitalált, csak hogy a szünetekben ne kelljen egyikőjükhöz se hazamennie. A kishúga látása továbbra is éles fájdalmat keltett benne. Ashley hároméves volt, amikor Zoe elkezdte az egyetemet, és mind ez ideig Rose-t juttatta mindenki eszébe. Mintha csak őt látták volna.

Zoe kitüntetéssel diplomázott a Yale-en. Nem élvezte a főiskolai éveit, de jól megvolt. Csak nagy ritkán randizott, és mindenkiel szemben zárkózott maradt.

Felvették a Duke Egyetem orvosi karára, ahol kimagaslóan jó eredménnyel tanult két évig, majd egy hosszas nyári önvizsgálat után rájött, hogy nem akarja a következő hét évét az orvosi egyetemen, majd segéd- és alorvosként tölteni. Arra vágyott, hogy minél előbb valami jót tegyen a világban. Halasztott az egyetemen, és egy nonprofit szervezetnél, bántalmazott gyerekek menhelyén kezdett dolgozni a New York-i Upper West Side-on. Ritkaságszámba menő képességei miatt nagy szükség volt ott rá, aki azonosulni tudott a fizikailag és érzelmileg súlyos sebeket hordozó gyerekekkel. A legtöbbjüket ténylegesen elhagyták a szülei, míg Zoét érzelmileg hagyták magára, de a szenvedésük táptalaja nagyon is hasonló volt, így Zoe az első pil-

lanattól fogva kötődött hozzájuk. A gyerekek és a felettesei is becsülték, látták, hogy Zoe őszintén együttérez velük.

Az orvosi tanulmányai a javára váltak. Beletanult a nonprofit szervezetek adminisztrációjába, és huszonnégy évesen mesterdiplomát szerzett a New York-i Egyetemen. Attól fogva rohamtempóban haladt fölfelé a nonprofit szervezetek ranglétráján. Szerette, hogy New Yorkban, egy kis egyszobás, West Village-i lakásban élve névtelen és ismeretlen maradhat. Apja és Pam mindig meglátogatták, amikor Brad a kiadójánál járt. Anyja viszont sohasem utazott. Addigra már eladta a San Franciscó-i házat, és közös lakásba költözött az orvossal, akivel immár majdnem tíz éve együtt élt. Beth elmondta neki, hogy fenntartanak számára egy szobát, de Zoe sohasem vette igénybe.

Mindketten erősen emlékeztették egymást a fájdalmas múltra, amit ki-ki a maga módján élt túl, vagy új életet kezdve, vagy elmenekülve, mint Zoe. Valahányszor találkoztak, Pam mindig aggodalmát fejezte ki vele kapcsolatban, és elmondta Bradnek, hogy azt szeretné, ha Zoe felkeresne egy pszichiátert. Úgy látta, hogy a lány túl távolságtartó, képtelen az érzelmi kötődésre. Pam megítélése szerint a személyiségének egy része igazából sohasem kapcsolódott más emberekhez, még a gyerekekhez sem, akikkel dolgozott, és akiket állítólag nagyon szeretett. Pam nem hitt neki, de Brad kitartott amellett, hogy Zoeval minden rendben van. Ilyenkor mindig emlékeztette a feleségét, hogy Zoe milyen sikeres volt az egyetemen, és hogy olyan munkát végez, ami messzemenően kielégíti.

Boldognak tartotta Zoet, miközben Pam még véletlenül sem használta volna ezt a szót Zoeval kapcsolatban. Mind hivatásából eredően, mind emberi megfigyelései alapján felismerte, mennyire magára hagyottnak érzi magát Zoe mindannyiuk részéről, és ettől milyen mély sebeket hordoz. Pamet aggodalommal töltötte el, hogy Zoe egyetlen férfihoz, de még a szüleihez sem képes igazán kötődni. A személyiségének az a része, ami ehhez kellett volna, hiányzott, talán meghalt, vagy végzetesen megsérült. Kívülről úgy tűnt, hogy tökéletesen működőképes, de Pam tartott tőle, hogy nem így van, Zoe csak megjátssza a kiegyensúlyozott nőt.

Brad érzelmileg jó állapotban volt, hála Pamnek és a gyerekeik szeretetének, ami meggyógyította. Ő is törődött Zoeval, de már nem tudta, hogyan érhetné el. Beth boldog volt a férfiával, akivel együtt élt, de mély sebet ejtett rajta kisebbik lányának halála. Nyugodt, békés nőnek mutatkozott, akinek az arcára rávésődött a fájdalom.

Huszonnyolc éves korára Zoe a New York-i nonprofit szervezet adminisztrációs asszisztenseként dolgozott, továbbra is az eddigi munkahelyén. Úgy tartották őt számon, mint aki tehetségesen és rendkívüli hozzáértéssel viszonyul a bántalmazott gyerekekhez. Itt ismerte meg Austin Robertset, a Harvardon végzett jó hírű és jóképű gyermekvédő ügyvédet, aki ingyenesen vállalta egyes menhelyi gyerekek ügyét, és nemrégiben lett az igazgatótanács tagja. Zoe valósággal elbűvölte a szépségével, az imponáló tudásával, elhivatottságával és tehetségével. Elkápráztatta a szépség és az okosság benne felfedezett különleges kombinációja, a vele szemben

tanúsított hűvös tartózkodása pedig olyan kihívást jelentett, aminek nem tudott ellenállni. Zoe csak többszöri visszautasítás után volt hajlandó elmenni vele vacsorázni, ami Austin szemében felért egy győzelemmel.

Zoe érdeklődését felkeltette a férfi családjának története. Austin apja ügyvéd volt, anyjának pszichológiából volt doktorátusa, mindketten emberbaráti tevékenységet folytattak. Volt két bátyja, házasságok, gyerekekkel. Austin jogot végzett, és rendkívül nagy forgalmú praxisa volt. Lelkesen mesélt a családjáról, a fiatalságáról, és Zoet azonnal megfogta, amikor látta, milyen szoros kapcsolatot tartanak egymással, nem úgy, mint az ő családja, amelyet darabokra tört Rose halála. Austin magas volt és izmos, ráadásul elképesztően jól nézett ki a fekete hajával, fekete szemével.

Az első, ismerkedő estékük gyorsan elrepült, és ettől kezdve gyakran találkoztak. Három hónapi stabil együttjárás után bevallották, hogy szeretik egymást. Zoe életében ez volt az első szerelem. Szakmai szempontból tökéletesen összeillettek, mindketten szívükön viselték a hátrányos helyzetű gyerekek sorsát, és minden igyekezetükkel annak jobbra fordításán munkálkodtak. A családi háttérüket tekintve szöges ellentét jellemezte őket. Austin szeretett együtt lenni a családjával, amely összetartó volt, szerette a bátyjait, a sógornőit és a gyerekeit. Zoe mesélt a férfinak a gyerekkoráról, a húga haláláról, arról, hogyan zilálódott szét a családi életük, mialatt a húga egyre rosszabb állapotba került, és hogyan ment végképp tönkre a család a kislány halála után.

Austin fájó szívvel hallgatta. Meghatódott, látva, hogy Zoe milyen kedvesen és szeretettel fordul az őt unokaöccse felé. Fiús család volt az övék. Zoenak volt érzéke a gyerekekhez, és ez tetszett a férfinak. Amikor megismerték, Austin szülei és fivérei, meg a nagy család minden tagja jó szívvel fogadta. Az anyját különösen megérintette, amikor a fia elmesélte neki Zoe életét, és csodálta, hogy mindezek ellenére ép lelkű és kiegyensúlyozott tudott maradni.

– Tökéletes – mondta Austin sugárzó arccal az anyjának.

– Kész csoda, hogy ilyen egészséges, melegszívű és normális tudott maradni – állapította meg Constance Roberts, és örült, hogy boldognak látja a fiát. – Pedig ezek szerint nagyon nehéz időszakot élt át.

– Tulajdonképpen maga nevelte fel magát, miközben a szülei a testvérét gyászolták.

– Néha megesik az ilyesmi – felelte Constance. – A gyász hihetetlenül el tudja szigetelni az embert. És mindenkinél más-más ütemben zajlik a gyász-munka. Sok házasság nem éli túl.

Constance nagyon kedvelte Zoet, és őszinte részvétellel fordult felé amiatt, amin fiatal lányként keresztülment. Zoe elmondta, hogy a történetek következtében egyik szülőjéhez sem tudott közel kerülni. Kedves szavakkal emlegette ugyanakkor apja feleségét, akit rendes nőnek, és apja számára ideális társnak tartott, de az ő életébe épp egy rossz időszakban lépett be. Tinédzser volt, tele fájdalommal, és nem engedte őt közel magához. Ma már túl késő. Régen volt, habár az apja mindmáig igyekezett tartani a kapcsolatot, és találkozni vele,

valahányszor New Yorkban volt dolga. Már nem próbálta rábeszélni, hogy látogassa meg őket Kaliforniában. Sejtette, hogy Ashley Rose-hoz való döbbenetes hasonlósága is probléma lehet. Zoe láthatta őt a családi képeken, amiket apja küldött. Ezekon a képeken Ashley-t látva sejteni lehetett, milyen lett volna Rose, ha életben marad.

Austin és Zoe kétévi együttjárás után költöztek össze egy hálószobás kis lakásukba a West Villageben, közel Zoe régi lakásához. Szerették a környéket. Remekül kijöttek egymással. Zoe ekkor harmincéves volt, Austin harmincnyolc, és ő volt az, aki inkább előbb, mint később meg akart házasodni. Szerettek volna családot, de egyiküknek sem volt sürgős, és mindkettőjüket erősen igénybe vette a munkája. Austin családja addigra megszerette és befogadta Zoet, de tapintatosak voltak, és nem akarták sürgetni. Constance biztos volt abban, hogy a szülei válása miatt Zoe fél, nehogy valami hibát kövessen el.

Egyévi együttélés után végül úgy döntöttek, hogy összeházasodnak. Erre Austin szüleinek a Long Island-i Sag Harborban lévő hétvégi házában, a kertben került sor. Kívánságuk szerint nagyon szűkkörű esküvő volt. Eljöttek Zoe szülei, az apja Pammel, Beth az élettársával, Hankkel együtt. Gyönyörű nyári nap volt, mindenki élvezte, és boldogan vette ki a részét Austin és Zoe különleges napjából. Az ifjú pár Wyomingban töltötte a mézesheketek – kirándultak, horgásztak és lovagoltak. Austinnak mindig is jólestek a szabadban végzett tevékenységek, amelyek nyugalma nagyszerűen elenyésztette a sokszor feszültségekkel teli munkáját,

és a közös programjaik során Zoe is megszerette és megtanulta értékelni őket. Tökéletes harmóniában, közös érdeklődéseiknek hódolva éltek együtt.

Kipihenten és boldogan tértek vissza New Yorkba. Megegyeztek, hogy Zoe már a nászút alatt megpróbál teherbe esni. A próbálkozás felért egy romantikus kalandjátékkal, ami még közelebb hozta őket egymáshoz. Harmincegy és harminckilenc évesen, háromévi közös élet után mindketten késznek érezték magukat a szülővé válásra. De Zoenak, és vele együtt Austinnak is, hónapról hónapra csalódnia kellett, amiért igyekezetük nem járt eredménnyel. Ez némi feszültséget keltett a kapcsolatukban. Már egy éve házasok voltak, amikor Zoe javaslatára felkerestek egy szakembert. Az orvos azt tanácsolta, hogy kezdjenek bele egy radikális hormonkezelésbe. Az injekciókat Austin adta be Zoenak. A meddőség elleni terv reményt adott nekik, hogy beteljesülhet a gyerek utáni vágyuk.

Négyszer csinálták végig a lombikbíbiprogramot, mígnem tizenöt hónappal azután, hogy belekezdtek, az utolsó kísérlet végre sikerrel járt. Három hónapi izgatott, de óvatos várakozás után árulták el a családnak; Constance ugyan már korábban is sejtette, de tudva, hogy milyen érzékeny téma ez, nem akart tapintatlanul rákérdezni.

Zoe jól viselte a terhességet, s közben minden könyvet elolvasott, ami a kezébe került. Nagyon intenzíven foglalkozott a gyermeknevelési elméletekkel és az egészséges terhesség fontosságával. Iparkodott odafigyelni a maga és a baba egészségére, és Austinnal együtt tele volt izgatott várakozással. Úgy döntöttek, hogy nem akarják előre tudni

a baba nemét, hadd legyen meglepetés a születése pillanatában. Zoe úgy tervezte, hogy négy hónapi szülési szabadság után megy vissza dolgozni a nonprofit szervezetbe, amelynek akkor már ő volt a vezetője, Austin pedig kivesz három hét szabadságot, hogy az első időben a segítségére legyen. Zoe állította, hogy dadára vagy csecsemőápolóra nincs szüksége, mindent maga akar csinálni, hogy minél erősebben kötődjenek egymáshoz a babával. Az anyja is így tett annak idején, neki sem volt segítsége, és ő ezt akkor nagyon élvezte. Beth együtt örült velük, amikor Zoe elmondta, hogy gyereket vár, de nem ajánlotta fel, hogy a szülés előtt vagy után New Yorkba jön, mert, mint mondta, nem maradhat távol a munkahelyéről. Zoe tudta, hogy ez csak kifogás, és inkább arról van szó, hogy a babához való kötődés fájdalmas emlékeket idézne fel benne.

Jaime Rose Roberts négy órával azután jelentkezett, hogy egy mozgalmas szerda végén Zoe eljött a munkahelyéről. Mihelyt beért a lakásba, elfolyt a magzatvize. Azonnal telefonált Austinnak, aki rohant haza az irodából, ahol későig dolgozott. A szülés gyors volt és könnyű lefolyású, minden simán és rendben zajlott. Miután megszületett, Jaime-t odaadták az anyjának, és Austin gyönyörködve nézte, ahogy ott fekszik Zoe karjában. Soha életében nem volt ennél boldogabb. Jaime gyönyörű kisbaba volt, sötét hajával és kék szemével Zoera hasonlított. A nevét tucatnyi könyv elolvasása után választották. Azért tetszett meg nekik, mert a *jaime* franciául azt jelenti, hogy szeretem, és kétségtelenül ő volt a világ egyik legszeretettebb kisbabája.

Ahogy Zoe a karjában tartotta őt, valami olyasmit érzett, amit azóta sem, amióta Rose meghalt. Az eltelt évek alatt valami hiányzott az életéből, a kislány, akit teljes szívéből szeretett, és tízéves korában olyan tragikusan elveszített. Zoe ekkor harmincnégy éves volt, Austin pedig negyvenkettő. Rose nélkül huszonnégy éven keresztül fájó üresség tátongott benne, de megérkezett Jaime, hogy betöltse ezt az űrt. Nézte a férjét, aztán a lányát, és Zoe e pillanatban végre teljesnek érezte az életét.